

1.ekumenická bohoslužba 17.1.2017 v kostele ČCE - farář Pavel Štefan

Kazatel se ve své úvaze zamýšlel nad stěžejním veršem letošních ekumenických bohoslužeb **2Kor 5,14**.

Překlad např. detektivky z jednoho jazyka do druhého je vždy obtížný a snaha o přesné vystižení významu textu není nic jednoduchého. U překladu Bible o to více. Podívejme se na několik různých překladů verše **2Kor 5,14** :

- Katolický překlad: „Kristova láska nás nutí ...“
Pro některé lidi je slovo „nutí“ v souvislosti s Bohem problém.
- Ekumenický překlad: „Láska Kristova víže nás...“
- Jeruzalémská Bible: „Pobízí nás totiž láska ke Kristu...“
- Starý katolický překlad: „Láska Kristova nás pudí...“
- Nová Kralická Bible: „Láska Kristova nás zavazuje...“
- Slovo na cestu: „Kristova láska nás zajala...“
- Katolická píseň: „Kristova láska nás žene...“

Proč se překlady rozcházejí? Evangelické překlady Bible se drží spíše řeckého originálu (svazovat, uzavírat, tísnit, držet v moci trápit se něčím). Jeroným při překladu Bible vycházel spíše z latinského „urget“ (tlačit, naléhat, nutit, pudit).

Není zbytečné zaobírat se různými překlady jednoho slova? Není. Pomocí tohoto rozboru lépe pochopíme, co chtěl apoštol Pavel říct. Když takto přemýšlíme, začíná v nás slovo Boží pracovat.

Podle ekumenického překladu: „...má nás ve své moci...“ = je silou, která nás dává do pohybu. Kdy nás láska pudí? Když přemýšlíme o tom, že jeden zemřel za všechny. V tom jsou překlady stejné. Tím to ale nekončí. Je tu další důvod k radosti: „...všichni zemřeli...“. To je ještě lepší zpráva. Smrti se bojí každý z nás, ať už té fyzické na konci života, tak každodenní, když nás něco trápí a nám se nechce žít dál. Nikdo už nemusí zemřít, když všichni zemřeli. Jak to chápat?

Vymysleme si příběh:

Za války v koncentračním táboře je odsouzeno 1000 lidí ke smrti v plynové komoře. Najednou přijde ze strany protivníka nabídka – vyměníme těchto 1000 lidí za jednoho našeho, velmi vysoce postaveného a důležitého, kterého můžete usmrtit místo oněch 1000 lidí. Nabídka je přijata, 1000 lidí je propuštěno a jeden odsouzen k smrti. I když jsou lidé živí, bylo už před tím oznámeno, že budou zabiti a tedy jsou papírově mrtví. Jeden z těchto lidí se před tím, než se dostal do koncentráku, dopustil zločinu. Byl hledán policií a hrozil mu trest smrti. Tím, že se dostal do koncentráku, byl od této smrti osvobozen. Teď je papírově mrtvý, policie už po něm nebude pátrat, a pokud se nevrátí do místa původního bydliště, je zachráněn. Na rozdíl od ostatních osvobozených nebude rozhlašovat, že žije. Proto se rozhodne odjet za moře do jiné země. V cizině se dozví, že ten, který byl za 1000 lidí obětován, nebyl zabit a naopak se stal vládcem. Uprchlík se s ním může setkat a s dojetím mu říci, jak je mu vděčný, jak mu bude oddaný a bude pro něho pracovat. Vládce přijímá. Uprchlík je tedy v bezpečí a kontakt s vládcem mu pomůže projít terapií, aby se osvobodil od svých zlých návyků.

Teprve když žijeme s Pánem, můžeme být vykoupeni ze svých hříchů. Vždy máme sklony žít hříšně, ale už nemusíme žít pro sebe a podle sebe, ale podle Pána a pro Pána. Pokud budeme žít podle sebe – zemřeme.